

JO NO SÉ SI SÓC MESTRE O ALUMNE

Ernest Lluch va dedicar la seva vida a la política i a l'educació, era Doctor en Ciències Econòmiques i professor d'universitat.

Sobretot va estar molt implicat en la política i defensava molt les seves idees. Al ser professor i alhora defensar la seva opinió contra Franco, va ser expulsat de la universitat. Això va fer que més endavant se n'anés a viure a València, on a més de tornar a ser professor, va ser un dels fundadors del PSPV. També va ser militant del PSC i ministre.

A mi, personalment, m'encantava la seva manera de mirar les coses en l'àmbit educatiu, hi havia una frase que deia que m'agrada molt: "Jo no sé si sóc mestre o alumne".

I per què deia això? Perquè a part d'ensenyar els seus alumnes, mai es va cansar de descobrir, d'investigar i d'aprendre.

Va defensar molt el diàleg pels drets humans i la Pau a Euskadi, i també defensava molt Catalunya i el Barça.

Com que anava en contra de les opinions d'ETA, va morir víctima d'un atemptat a casa seva.

Tot i així, al final es va aconseguir la Pau a Euskadi, i ha esdevingut un gran model per als altres, molta gent vol seguir els seus passos defensant les seves idees.

Adela Montolí Llorens
1r ESO A

POEMA

21 de gener de 1937

S'obre un camí,

Trenca en plors

L'arribada de la nova vida.

Creixes envoltat de la família

Que t'estima i t'aprecia,

Poc a poc, un bon home

Es va formant d'experiències.

Lluites, crides, per la pau,

Pels nostres drets

Per demostrar que amb petits detalls,

Les persones poden ser felices.

I un dia no mors

Tornes a néixer en pensaments

I et fons en un record que mai oblidarem

21 de novembre de 2000.

Xènia Fontanet Berjano
1r ESO B

UN SOMNI INOBLIDABLE

Vaig acabar de llegir l'última pàgina del llibre que em van regalar per l'aniversari, quan vaig fer onze anys, hi sortien elfs, fades, sirenes, ciclops i molts altres éssers fantàstics. Vaig tancar el llibre tot satisfet i vaig recordar que avui jugava el Barça, jo era un fan del Barça, però tenia tanta son que em vaig negar a veure el partit. Llavors quan vaig tancar els ulls, em vaig adormir immediatament. I vaig tenir un somni inoblidable.

Jo em trobava dins d'una boira tenebrosa i extensa, cada vegada s'acostava més, i més... fins que va arribar el punt que ho veia tot blanc, llavors vaig tancar els ulls perquè estava espantat, i quan els vaig tornar a obrir veia que estava a la fageda d'en Jordà. No m'ho podia creure!! Els arbres eren llarguíssims, hi havia fulles per tot arreu, estava super alegre, però aquesta alegria va durar ben poc. De sobte rere els arbres van aparèixer uns homes molt curiosos, tenien potes i cos de cavall i de la cintura cap a amunt eren humans; però el que em va cridar més l'atenció era que portaven la samarreta del Barça posada. Primer estava mort de por, però llavors semblaven molt simpàtics. Em van explicar que estaven en guerra amb els elfs perquè els dos volien tenir la fageda d'en Jordà. Jo vaig fer el possible perquè no hi hagués cap guerra i intentava que hi hagués pau entre les dues espècies d'éssers fantàstics. Però quan vaig acabar de dir l'última paraula van començar a sonar unes trompetes, era un avís que els elfs estaven atacant. Llavors van lluitar durant molt de temps, els centaures tiraven pilotes de futbol al cap dels elfs i els elfs tiraven fletxes dels colors del Barça, fins que jo vaig intentar parar-los, però resulta que un elf va tirar una fletxa i se'm va clavar al braç...

En aquell mateix instant em vaig despertar tot molest, i vaig anar corrents cap al menjador on hi havia els meus pares mirant el Barça, jo els vaig explicar que volia pau però al final em van clavar una fletxa... Els pares deien Ernest no passa res, Ernest tranquil·litza't, Ernest... El partit de futbol va quedar en empat. Jo en aquell moment vaig pensar en la guerra entre els centaures i els elfs i vaig tenir la sensació que també s'havien reconciliat. Però aquest somni em vol dir alguna cosa?

Hanna Vila Kais
1r ESO C

EL DIÀLEG, L'ÚNICA MANERA DE CONVIURE

Ernest Lluch era conegut com a professor d'universitat i investigador. Era del Barça, li agradava ensenyar a la universitat i llegir. Explicava que un dels avantatges de ser ministre era tenir llum al cotxe per poder llegir.

Va ser ministre de sanitat del 1982 al 1986, d'un partit d'esquerres. De fet, als set anys ja havia demostrat la seva oposició a Franco. Va impulsar la Llei General de la Sanitat mitjançant la qual tothom tenia accés directe a la sanitat pública.

Estava en contra de la marginació de les persones que no tenien feina.

En una època en què molts catalans havien abandonat la seva llengua, Ernest Lluch deia que el client més important de Catalunya era Espanya. Defensava que el diàleg era l'única manera de conviure. Malgrat això, un terrorista d'ETA el va assassinar als 63 anys.

A FAVOR DEL DIÀLEG

Dos dies després que l'Ernest Lluch morís assassinat per ETA, hi va haver una gran manifestació en contra de l'atemptat a Barcelona. Hi van participar un milió de persones. Al final de la manifestació la periodista Gemma Nierga va llegir un comunicat on afirmava que estava convençuda que l'Ernest, fins i tot amb la persona que el va matar, hauria intentat dialogar. Aquests fets van passar l'any 2000. A la manifestació les tres filles de l'Ernest Lluch van demanar que el govern dialogués amb ETA per poder acabar amb la violència. Així, al País Basc hi hauria pau i negociació, tal com ho defensava el seu pare abans de morir.

Aquesta és la idea que més m'ha interessat de la vida d'Ernest Lluch. La defensa del diàleg i la pau per arribar a entendre'ns. Segur que quan l'Ernest tenia dotze anys ja tenia aquest pensament. Utilitzant la paraula i el raonament es poden aconseguir moltes més coses positives que per la força i la violència. Aquesta és una idea que molta gent defensa, però que no sempre es compleix. L'Ernest la va complir i va morir per les seves idees.

També m'ha semblat important per la Fundació Ernest Lluch destaquar que un dels seus objectius principals és donar a conèixer tots els aspectes de la vida de l'Ernest, sense centrar-ho tot en la seva mort. A més, en aquesta fundació hi participen les seves tres filles i el seu nebot, que a pesar del dolor per la mort injusta del seu pare o oncle, segueixen defensant el seu pensament de pau.

Per últim, m'ha emocionat molt veure una entrevista feta a la seva filla Eulàlia, on afirmava que l'Ernest no havia pogut desenvolupar una part important de la seva vida, la de ser avi. Penso que els seus néts o nètes el deuen admirar molt encara que no l'hagin pogut conèixer.

Berta Rodeja Cortada
1r ESO E